

مقاله‌نامه شماره ۱۸۴

ایمنی و بهداشت در کشاورزی، ۲۰۰۱

کنفرانس عمومی سازمان بین‌المللی کار،
که به دعوت هیئت‌مدیره دفتر بین‌المللی کار برای هشتمین نشست خود در تاریخ ۵
ژوئن ۲۰۰۱ در شهر ژنو تشکیل شده است، و
با توجه به اصول مندرج در مقاله‌نامه و توصیه‌نامه‌های بین‌المللی، بویژه مقاله‌نامه و
توصیه‌نامه کشتزارها، ۱۹۵۸، مقاله‌نامه و توصیه‌نامه مزایای آسیب‌های شغلی، ۱۹۶۴،
مقاله‌نامه و توصیه‌نامه بازرسی کار (کشاورزی)، ۱۹۶۹، مقاله‌نامه و توصیه‌نامه خدمات
بهداشتی شغلی، ۱۹۸۵، و مقاله‌نامه و توصیه‌نامه مواد شیمیایی، ۱۹۹۵، و
تأکید بر نیاز به نوعی نگرش منسجم به کشاورزی و در نظر گرفتن چارچوب وسیع‌تری برای
اصول مندرج در دیگر اسناد سازمان بین‌المللی کار که قابل اجرا در بخش کشاورزی است، بویژه
مقاله‌نامه آزادی شکل و حمایت از حق سازماندهی، ۱۹۴۸، مقاله‌نامه حق سازماندهی و
مذاکرات جمعی، ۱۹۴۹، مقاله‌نامه حداقل دستمزد، ۱۹۷۳، و مقاله‌نامه بدترین شکل کار
کودکان، ۱۹۹۹، و

یادآوری بیانیه سه جانبه اصول ناظر بر شرکت‌های چندملیتی و سیاست اجتماعی و همچنین قوانین و مقررات جاری، بویژه قوانین و مقررات مرتبط با ثبت و اعلام حوادث و بیماری‌های شغلی، ۱۹۹۶، و قوانین و مقررات مرتبط با ایمنی و بهداشت در کارهای جنگلی، ۱۹۹۸، و تصمیم‌گیری در مورد پذیرش بعضی پیشنهادهاى مرتبط با ایمنی و بهداشت در کشاورزی که چهارمین موضوع دستور کار این نشست را تشکیل می‌دهد، و اعلام این نکته که پیشنهادهاى یادشده باید به صورت یک مقاله‌نامه بین‌المللی کار درآید؛ در این بیست و یکمین روز از ماه ژوئن سال دو هزار و یک میلادی، مقاله‌نامه زیر را که می‌توان آن را «مقاله‌نامه ایمنی و بهداشت در کشاورزی، ۲۰۰۱» نامید به تصویب می‌رساند.

اول. کلیات

ماده ۱

در این مقاله‌نامه، اصطلاح کشاورزی در برگیرنده تمام فعالیتهای کشاورزی و جنگلداری است که در بنگاه‌های کشاورزی به عمل می‌آید - از جمله تولید محصولات، جنگلداری، دامپروری، پرورش زنبور عسل، پردازش مقدماتی فراورده‌های کشاورزی و دامی به وسیله یا از طرف مسئول کارخانه یا بنگاه و همچنین کاربرد و نگاهداری ماشین‌آلات، تجهیزات، افزارها و لوازم و تأسیسات کشاورزی، از جمله هر گونه پردازش، ذخیره‌سازی یا حمل و نقلی که در یک مؤسسه کشاورزی صورت می‌گیرد و به طور مستقیم و بی‌واسطه مربوط به تولید کشاورزی است.

ماده ۲

در این مقاله‌نامه، اصطلاح کشاورزی به موارد ذیل اطلاق نمی‌شود:

- الف) کشت و کارهای معیشتی؛
- ب) فرایندهای صنعتی مشخصی که از فراورده‌های کشاورزی به عنوان ماده خام استفاده می‌کنند و خدمات مربوط به آنها؛
- پ) بهره‌برداری صنعتی از جنگلها.

ماده ۳

۱. مقامات صلاحیت‌دار هر کشور عضو سازمان بین‌المللی کار که این مقاله‌نامه را پذیرفته باشد، پس از مشاوره با سازمانهای معتبر کارگری و کارفرمایی مربوط:

الف) می‌توانند بعضی مؤسسه‌ها یا گروه‌های معینی از کارگران را از شمول این مقاوله‌نامه یا بعضی مواد آن خارج سازند، مشروط بر آنکه بعضی مسائل خاص و حاد پیش آمده باشد؛ و

ب) در صورتی که چنین تصمیم‌گیری‌هایی به عمل آمده باشد، مقامات صلاحیت‌دار کشور عضو باید طرح‌ها و برنامه‌هایی تهیه کنند که به موجب آنها تمام مؤسسه‌های مشمول و تمام کارگران شاغل در کشاورزی بتدریج زیر پوشش این مقاوله‌نامه قرار گیرند.

۲. هر کشور عضو باید در نخستین گزارشی که به موجب ماده ۲۲ اساسنامه سازمان بین‌المللی کار در مورد عملکرد مقاوله‌نامه ارسال می‌دارد، فهرست دقیق تمام مؤسسه‌های موضوع بند ۱-الف این ماده را نیز با ذکر دلایل مستثنی کردن آنها ضمیمه کند. این کشور عضو باید در گزارش‌های بعدی خود، به روشنی توضیح دهد که برای تعمیم تدریجی پوشش این مقاوله‌نامه به کارگران مربوط چه اقداماتی را انجام داده است.

دوم. مفاد عمومی

ماده ۴

۱. در پرتو شرایط و مقررات ملی و پس از مشاوره با سازمانهای معتبر کارگری و کارفرمایی مربوط، هر کشور عضو باید سیاست ملی منسجمی را در زمینه ایمنی و بهداشت در کشاورزی به مرحله اجرا بگذارد و آن را به طور دوره‌ای ارزیابی کند. هدف این سیاست باید عبارت باشد از پیشگیری از حوادث و آسیب‌هایی که ناشی از شرایط یا اجرای وظایف شغلی کارگران بوده و ایمنی و بهداشت آنها را در معرض خطر قرار دهد. این پیشگیری ممکن است به صورت حذف عوامل خطر آخرین، یا کاهش و کنترل خطرهای احتمالی در محیط کار کشاورزان باشد.

۲. برای دستیابی به این هدف، قوانین و مقررات ملی باید:

الف) مقام صلاحیت‌دار و مسئول استقرار و اجرای سیاست مورد نظر را به طور واضح و روشن مشخص کنند و اقدامات لازم برای تکمیل و تقویت قوانین و مقررات ملی مرتبط با ایمنی و بهداشت در کشاورزی را به عمل آورند.

ب) اختیارات و مسئولیتهای کارفرمایان و کارگران را در زمینه ایمنی و بهداشت در فعالیتهای کشاورزی مشخص کنند؛

پ) ساختارهای لازم برای ایجاد هماهنگی‌های عملیاتی میان مقامات و دستگاه‌های گوناگون بخش کشاورزی را فراهم سازند و مورد استفاده قرار دهند تا حداکثر هماهنگی و همیاری و پیوندهای تکمیلی بین آنها شکل گیرد.

۳. مقام صلاحیت‌دار و مسئولی که برای انجام عملیات یادشده برگزیده شده است باید اقدامات لازم را به عمل بیاورد تا تدابیر کیفی و مجازاتهای منطبق با قوانین و مقررات ملی، از جمله تعلیق و تحدید فعالیت‌های کشاورزی زیانمند برای ایمنی و بهداشت کارگران، به مرحله اجرا گذاشته شود. این گونه مجازاتها باید تا هنگامی که عوامل ناظر بر تعلیق و تحدید فعالیتها بر طرف نشده است، ادامه یابد.

ماده ۵

۱. کشورهای عضو باید اطمینان حاصل کنند که یک نظام بازرسی دقیق و مناسب برای کارگاه‌های مشمول پدید آمده و از وسایل و ابزارهای لازم برای بازرسی برخوردار است.

۲. مقامات صلاحیت‌دار می‌توانند در چارچوب قوانین و مقررات ملی، بعضی از بازرسی‌های لازم در سطح منطقه‌ای یا محلی را بر اساس اصل همکاری‌های میان‌سازمانی، به ادارات دولتی، نهادهای عمومی، یا نهادهای خصوصی زیر کنترل دولت محول کنند، یا آن نهادها و ادارات را در اجرای بازرسی‌های مورد بحث شریک سازند.

سوم. تدابیر پیشگیرانه و حمایتی

ماده ۶

۱. در انطباق با قوانین و مقررات ملی، می‌توان کارفرما را مکلف کرد که ایمنی و بهداشت کارگران را در محیط کار تأمین کند.

۲. قوانین و مقررات ملی یا مقامات صلاحیت‌دار باید ترتیبی دهند تا هر گاه در کارگاه کشاورزی دو یا سه کارگر مشغول به کار باشند، یا هر گاه یک یا چند کارگر و یک یا چند شخص خویش فرما فعالیت‌هایی را در پیش می‌گیرند، آنها باید برای تأمین ایمنی و بهداشت در محیط کار با یکدیگر همکاری داشته باشند.

در صورت لزوم، مقامات صلاحیت‌دار روش‌های عملیاتی این همکاری را به اطلاع افراد ذینفع خواهند رساند.

ماده ۷

به منظور اجرای سیاست ملی مندرج در ماده ۴ این مقاوله نامه، قوانین و مقررات ملی یا مقامات صلاحیت دار، ضمن رعایت اندازه و ابعاد کارگاه مورد نظر و ماهیت فعالیت های آن، باید مقرر دارند که کارفرما:

الف) ارزیابی های لازم را در مورد خطرهای احتمالی برای ایمنی و بهداشت کارگران به عمل آورد و تدابیر پیشگیرانه و حمایتی را به مرحله اجرا بگذارد تا اطمینان حاصل شود که در هر شرایطی انجام عملیات کشاورزی، محیط فعالیت ماشین آلات، تجهیزات، مواد شیمیایی، ابزارها و فرایند کارهای تحت نظارت کارفرما در حد استانداردهای ایمنی و بهداشتی تجویز شده بی خطر محسوب می شود؛

ب) تضمین کند که آموزش های دقیق و مناسب و تعلیمات قابل فهم در مورد ایمنی و بهداشت کار و هرگونه راهنمایی یا سرپرستی لازم به کارگران کشاورزی مربوط ارائه شده است - از جمله، اطلاعات مربوط به حوادث و خطرهای احتمالی کار مورد نظر و عملیاتی که برای حفاظت از کارگران در نظر گرفته شده و کسب اطمینان از آن که اطلاعات ارائه شده متناسب با سطح معلومات عمومی آنها بوده و کارگران مربوط نیز از نظر زبانی در فهم مطالب گفته شده اشکال نداشته اند؛

پ) آمادگی آن را داشته باشد که در صورت بروز خطرهای فوری و جدی اقدامات حفاظتی لازم را بسرعت انجام دهد و در صورت لزوم کارگران را از محل های خطرناک دور کند.

ماده ۸

۱. کارگران کشاورزی باید از حقوق زیر برخوردار باشند:

الف) آگاهی یافتن و مورد مشاوره قرار گرفتن در زمینه مسائل ایمنی و بهداشتی، از جمله خطرهای احتمالی تکنولوژی های جدید؛

ب) مشارکت در کاربرد و تجدیدنظر در تدابیر ایمنی و بهداشتی و، در چارچوب قوانین و مقررات ملی، انتخاب نمایندگان مشخص برای حضور در کمیته های ایمنی و بهداشت کار؛

پ) دور کردن خود از خطرهای ناشی از اجرای فعالیت های حرفه ای شان، در شرایطی که به طور معقول متوجه شده باشند که خطر جدی و آنی ایمنی و تندرستی آنها را تهدید

- می‌کند و مطلع ساختن فوری سرپرست مربوط. در صورت اقدام به چنین عملی، کارگر یا کارگران مربوط نباید مورد ایراد قرار گیرند.
۲. کارگران کشاورزی و نمایندگان آنها باید مکلف باشند تدابیر ایمنی و حفاظتی اعمال شده در کارگاه را بپذیرند و با کارفرما همکاری داشته باشند تا وی بتواند تکالیف و مسئولیت‌های خاص خود را به بهترین وجه ممکن انجام دهد.
۳. آیین‌نامه اجرایی اختیارات و تکالیف مندرج در بندهای ۱ و ۲ باید از طریق قوانین و مقررات ملی، مقامات صلاحیت‌دار، قراردادهای جمعی یا دیگر روش‌های مناسب تهیه شود و به مرحله اجرا درآید.
۴. هر جا که مفاد این مقاله‌نامه بر اساس بند ۳ بالا به مرحله اجرا گذاشته شود، باید پیش از شروع مراحل اجرایی مشاوره‌های لازم با سازمانهای معتبر کارگری و کارفرمایی مربوط به عمل آید.

ایمنی ماشین‌آلات و خستگی سنجی

ماده ۹

۱. قوانین و مقررات ملی یا مقامات صلاحیت‌دار باید تصریح کنند که ماشین‌آلات، تجهیزات - از جمله تجهیزات حفاظتی شخصی -، ابزارهای دستی و دیگر وسایلی که در کشاورزی به کار گرفته می‌شوند، متناسب با استانداردهای ملی یا دیگر استانداردهای حفاظتی مورد قبول باشند و نصب و نگاهداری آنها مطابق با ضوابط ایمنی و بهداشتی لازم صورت گیرد.
۲. مقامات صلاحیت‌دار باید اقدامات لازم را به عمل آورند تا اطمینان حاصل شود که سازندگان به واردکنندگان و عرضه‌کنندگان لوازم و تجهیزات کشاورزی استانداردهای یادشده در بند ۱ بالا را مراعات کنند و اطلاعات دقیق و مناسب، از جمله نشانه‌ها و علامتهای اعلام خطر، را به زبان رسمی رایج در کشور مصرف‌کننده به کاربران تفهیم کنند.
۳. کارفرمایان باید اطمینان حاصل کنند که کارگران اطلاعات بهداشتی و حفاظتی را که از جانب سازندگان، واردکنندگان یا عرضه‌کنندگان تجهیزات و وسایل کشاورزی ارائه شده به طور کامل دریافته‌اند.

ماده ۱۰

قوانین و مقررات ملی باید تصریح کنند که ماشین‌آلات و تجهیزات کشاورزی باید:

- الف) فقط برای کاری که ساخته شده مورد بهره‌برداری قرار گیرد، مگر آنکه از سوی کارشناسان صلاحیت‌دار گواهی شود که کاربرد آنها در خارج از حوزه عمل رسمی‌شان از ایمنی لازم بر حسب قوانین و مقررات ملی برخوردار خواهد بود و، از جمله، برای حمل و نقل انسانی مورد استفاده قرار نخواهد گرفت، مگر آنکه در اصل برای حمل و نقل اشخاص طراحی شده باشد یا برای چنین مقاصدی هم قابل استفاده باشد.
- ب) به وسیله افراد تعلیم‌دیده به کار گرفته شود و این موضوع در قوانین و مقررات مربوط نیز قید شده باشد.

دستکاری و حمل و نقل لوازم و وسایل

ماده ۱۱

۱. مقامات صلاحیت‌دار باید پس از مشاوره با سازمانهای معتبر کارگری و کارفرمایی مربوط، الزامات ایمنی و بهداشتی هرگونه دستکاری یا حمل و نقل لوازم و وسایل کشاورزی را تعیین کنند - بویژه در مورد تعمیرات و عملیاتی که با دست صورت می‌گیرد. این گونه الزامات باید بر اساس ارزیابی و تشخیص خطرهای احتمالی، استانداردهای فنی و نظریه‌های پزشکی معین شود و تمام شرایطی را که زمینه عملیاتی الزامات یادشده را تشکیل می‌دهد مراعات کرده باشد.
۲. کارگران نباید مجبور یا مجاز به دستکاری یا حمل و نقل بارهایی باشند که وزن یا ماهیت‌شان برای ایمنی و بهداشت آنها خطرناک محسوب شود.

عملیات درست و بی خطر با مواد شیمیایی

ماده ۱۲

- مقامات صلاحیت‌دار باید بر اساس قوانین و مقررات ملی، اقداماتی را به عمل آورند تا اطمینان حاصل شود که،
- الف) نظام ملی مناسب و نظام دیگری که از سوی مقامات صلاحیت‌دار تأیید شده باشد وجود دارد که ضابطه‌های لازم برای واردات، طبقه‌بندی، بسته‌بندی و برچسب‌گذاری مواد شیمیایی مورد مصرف در کشاورزی یا ممنوعیت و محدودیت‌های مترتب بر آنها را معین می‌کند؛

ب) آنهایی که تولیدکننده، واردکننده، تهیه‌کننده، فروشنده، حمل‌کننده یا انبارکننده مواد شیمیایی مورد مصرف کشاورزی هستند باید در انطباق کامل با استانداردهای ایمنی و بهداشتی ملی یا مورد پذیرش مقامات صلاحیت‌دار عمل کنند و اطلاعات لازم را به زبان رسمی یا، بر حسب تقاضای مقامات صلاحیت‌دار، به دیگر زبانهای رایج در کشور به کاربران مواد مورد بحث عرضه دارند؛

پ) دستگاه صلاحیت‌داری برای گردآوری، بازگردانی و تخلیه ضایعات شیمیایی، مواد شیمیایی فاسدشده و ظرفها و محفظه‌های مخصوص مواد شیمیایی وجود دارد و از استعمال مجدد آنها برای مقاصد دیگر و همچنین از زیانهای احتمالی آنها برای محیط زیست و ایمنی و بهداشت عمومی جلوگیری به عمل می‌آورد.

ماده ۱۳

۱. قوانین و مقررات ملی یا مقامات صلاحیت‌دار باید تضمین کنند که تدابیر حمایتی و پیشگیرانه برای کاربرد مواد شیمیایی و دستکاری ضایعات شیمیایی در سطح کارگاه یا مؤسسه وجود دارد.

۲. این گونه تدابیر به طور کلی باید در موارد زیر مورد توجه قرار گیرد:

- الف) آماده‌سازی، دستکاری، کاربرد، ذخیره‌سازی و حمل و نقل مواد شیمیایی؛
- ب) فعالیت‌های کشاورزی مستلزم کاربرد مواد شیمیایی؛
- پ) نگهداری، تعمیر و شست‌وشوی تجهیزات و محفظه‌های مواد شیمیایی؛
- ت) و گردآوری محفظه‌های خالی و تخلیه مواد شیمیایی فاسدشده یا ضایعات شیمیایی.

دستکاری حیوانات و حفاظت در برابر خطرهای زیست‌شناختی

ماده ۱۴

قوانین و مقررات ملی باید تضمین کنند که خطر احتمالی عفونت، آلرژی یا مسمومیت هنگام دستکاری عوامل زیست‌شناختی یا هنگام کار با حیوانات، دامها و فضای اصطبل‌ها وجود نداشته باشد و، در تمام این موارد استانداردهای ایمنی و بهداشتی ملی یا پذیرفته‌شده از منابع دیگر برای به حداقل رساندن احتمال خطرهای بهداشتی برقرار باشد.

تأسیسات کشاورزی

ماده ۱۵

ساخت، نگهداری و تعمیر تأسیسات کشاورزی باید در انطباق با قوانین و مقررات ملی و ضوابط ایمنی و بهداشت باشد.

چهارم. دیگر مطالب

کارگران جوان و کارهای خطرناک

ماده ۱۶

۱. حداقل سن به کارگیری افراد در کشاورزی که به مناسبت ماهیت و شرایط خاص خود خطرهای گوناگونی را برای ایمنی و بهداشت افراد جوان در بر دارد، نباید کمتر از ۱۸ سال باشد.

۲. انواع اشتغال یا کارهایی که مصداق بند ۱ بالا باشد، باید از سوی قوانین یا مقررات ملی یا از طرف مقامات صلاحیت‌دار، پس از مشورت با سازمانهای معتبر کارگری و کارفرمایی مرتبط معین شود.

۳. گذشته از بند ۱ بالا، قوانین یا مقررات ملی یا مقامات صلاحیت‌دار، پس از مشورت با سازمانهای معتبر کارگری و کارفرمایی مربوط، می‌توانند کارهای موضوع بند ۱ را برای جوانان بالای ۱۶ سال نیز مجاز اعلام کنند، مشروط بر آنکه قبل از استخدام یا اشتغال، تعلیمات حرفه‌ای و فنی لازم به آنها داده شود و ایمنی و بهداشت آنها نیز مورد حمایت کامل قرار گیرد.

کارگران موقت و فصلی

ماده ۱۷

اقدامات لازم باید به عمل آید تا کارگران موقت یا فصلی هم از همان حمایتها و ایمنی بهداشتی ارائه‌شده به کارگران کشاورزی تمام‌وقت و دائمی برخوردار شوند.

کارگران زن

ماده ۱۸

اقدامات لازم باید به عمل آید تا نیازهای ویژه زنان کارگر در کشاورزی، از جمله در ارتباط با بارداری، شیردادن به نوزاد و بهداشت شخصی مراعات شود.

ملزومات و تسهیلات رفاهی

ماده ۱۹

قوانین و مقررات ملی یا مقامات صلاحیت‌دار باید، پس از مشورت با سازمانهای کارگری و کارفرمایی معتبر مربوط، مقرر دارند که:

الف) تسهیلات رفاهی مناسب به طور رایگان برای کارگر فراهم شود؛ و
ب) حداقل ملزومات استاندارد برای کارگرانی که به سبب ماهیت کارشان ناچار به اقامت موقت یا دائم در مؤسسه هستند، تهیه شود.

تنظیم زمان کار

ماده ۲۰

ساعات کار، کار شبانه و دوره‌های استراحت برای کارگران کشاورزی باید در چارچوب قوانین و مقررات ملی یا از طریق توافق‌های جمعی معین شود.

پوشش در برابر آسیبها و بیماریهای شغلی

ماده ۲۱

۱. کارگران کشاورزی باید در چارچوب قوانین و مقررات ملی از پوشش نوعی بیمه یا تأمین اجتماعی در برابر بیماریها و حوادث مرگبار یا غیرمرگبار، و همچنین در برابر معلولیت و دیگر خطرهای بهداشتی ناشی از انجام کار برخوردار شوند. این پوشش حفاظتی باید حداقل معادل پوششی باشد که قوانین و مقررات ملی برای کارگران دیگر بخش‌های فعالیت اقتصادی در نظر گرفته‌اند.

۲. این گونه طرح‌ها ممکن است بخشی از یک طرح ملی فراگیر باشد، یا به صورتهای دیگری که با قوانین و مقررات ملی سازگار باشد ارائه شود.

مفاد نهایی

ماده ۲۲

تصویب رسمی این مقاوله‌نامه از سوی هر کشور عضو باید برای ثبت به مدیرکل دفتر بین‌المللی کار ابلاغ شود.

ماده ۲۳

۱. این مقاله نامه فقط آن کشورهای عضو سازمان بین‌المللی کار را متعهد می‌سازد که تصویب‌نامه رسمی‌شان از سوی مدیرکل دفتر بین‌المللی کار به ثبت رسیده باشد.
۲. این مقاله نامه ۱۲ ماه پس از تاریخ ثبت رسمی تصویب‌نامه‌های هر کشور عضو به وسیله مدیرکل رسمیت قانونی خواهد یافت.
۳. پس از این تاریخ، مقاله نامه ۱۲ ماه پس از تاریخ ثبت تصویب‌نامه هر کشور عضو به وسیله مدیرکل برای آن کشور رسمیت خواهد یافت.

ماده ۲۴

۱. هر کشور عضو که این مقاله نامه را به تصویب رسانده باشد، می‌تواند پس از گذشت ده سال از تاریخ رسمیت یافتن اولیه و ثبت آن به وسیله مدیرکل دفتر بین‌المللی کار به فسخ آن مبادرت ورزد. این فسخ نباید زودتر از یک سال پس از ثبت آن به وسیله مدیرکل به مرحله اجرا درآید.
۲. هر کشور عضو که این مقاله نامه را به تصویب رسانده باشد و در ظرف یک سال پس از گذشت دوره ده‌ساله ذکر شده در بند پیشین از حق خود برای فسخ آن استفاده نکند، برای مدت ده سال دیگر به آن متعهد خواهد ماند و پس از آن خواهد توانست بعد از سپری شدن هر دوره ده‌ساله، تحت شرایطی که در این ماده آمده است به فسخ آن مبادرت ورزد.

ماده ۲۵

۱. مدیرکل دفتر بین‌المللی کار، باید تمام اعضای سازمان بین‌المللی کار را در جریان ثبت تمام تصویب‌نامه‌ها و فسخ‌نامه‌هایی که به مدیرکل ابلاغ می‌شود، قرار دهد.
۲. مدیرکل دفتر بین‌المللی کار، پس از آگاه ساختن کشورهای عضو از ثبت دومین تصویب‌نامه، باید تاریخ رسمیت یافتن مقاله نامه را نیز به آنها اطلاع دهد.

ماده ۲۶

مدیرکل دفتر بین‌المللی کار باید به موجب مفاد ۱۰۲ منشور سازمان ملل متحد، جزئیات کامل تمام تصویب‌نامه‌ها و فسخ‌نامه‌های ثبت شده به وسیله مدیرکل را برای ثبت به دبیرکل سازمان ملل متحد ابلاغ کند.

ماده ۲۷

هیئت‌مدیره دفتر بین‌المللی کار در هر زمانی که لازم بداند باید طی گزارشی که درباره عملکرد این

مقاله به کنفرانس عمومی ارسال خواهد داشت، ضرورت تجدیدنظر کلی یا بخشی از آن را نیز در دستور کار کنفرانس بگنجانند.

ماده ۲۸

۱. در صورتی که کنفرانس پس از تجدیدنظر کلی یا بخشی این مقاله‌نامه به تنظیم مقاله‌نامه دیگری مبادرت ورزد، جز در صورتی که در مقاله‌نامه جدید روش دیگری مطرح شده باشد: الف) تصویب مقاله‌نامه جدید از سوی هر کشور عضو به منزله فسخ قانونی و فوری این مقاله‌نامه خواهد بود و مفاد ماده ۲۴ این مقاله‌نامه در مورد چگونگی رسمیت یافتن مقاله‌نامه جدید کان لم یکن تلقی خواهد شد. ب) از تاریخی که مقاله‌نامه تجدیدنظر شده رسمیت قانونی پیدا کند، کشورهای عضو نباید به تصویب این مقاله‌نامه مبادرت ورزند.

۲. در هر صورت، این مقاله‌نامه برای هر کشور عضو که آن را به تصویب رسانده باشد، ولی مقاله‌نامه تجدیدنظر شده را به تصویب نرسانده باشد، با همین شکل و محتوای کنونی رسمیت خود را حفظ خواهد کرد.

ماده ۲۹

متون انگلیسی و فرانسه این مقاله‌نامه به طور یکسان معتبر خواهند بود.

توصیه‌نامه ۱۹۲

ایمنی و بهداشت در کشاورزی، ۲۰۰۱

کنفرانس عمومی سازمان بین‌المللی کار که به دعوت هیئت‌مدیره دفتر بین‌المللی کار برای هشتاد و نهمین نشست خود در تاریخ ۵ ژوئن ۲۰۰۱ در شهر ژنو گرد آمده است، و با اتخاذ تصمیم در مورد پذیرش بعضی پیشنهادها مرتبط با ایمنی و بهداشت در کشاورزی که چهارمین موضوع دستور کار این نشست را تشکیل می‌دهد، و اعلام اینکه پیشنهادها مذکور باید به صورت یک توصیه‌نامه مکمل مقاله‌نامه ایمنی و بهداشت در کشاورزی، ۲۰۰۱ درآید (که از این پس آن را «مقاله‌نامه» خواهیم نامید)؛

در این بیست و یکمین روز از ماه ژوئن سال دو هزار و یک میلادی، توصیه‌نامه زیر را که می‌توان آن را «توصیه‌نامه ایمنی و بهداشت در کشاورزی ۲۰۰۱» نامید به تصویب می‌رساند.

اول. کلیات

۱. به منظور اجرای ماده ۵ مقاله‌نامه، تدابیری در زمینه ایمنی و بهداشت در کشاورزی باید اتخاذ شود که منطبق با اصول یادشده در مقاله‌نامه و توصیه‌نامه بازرسی کار (کشاورزی) ۱۹۶۹ باشد.

۲. بنگاه‌های چندملیتی باید شرایط ایمنی و بهداشت لازم را برای کارگران خود در کشاورزی، بدون هرگونه تبعیض و صرف‌نظر از محل یا کشوری که در آن به کار مشغول هستند فراهم کنند. این تدابیر حمایتی باید با قوانین و مقررات ملی و اعلامیه سه‌جانبه اصول مربوط به بنگاه‌های چندملیتی و سیاستهای اجتماعی سازگار باشد.

دوم. نظارت بر ایمنی و بهداشت شغلی

۳. (۱) مقامات صلاحیت‌دار تعیین شده برای استقرار سیاستهای ملی یادشده در ماده ۴ مقاله‌نامه باید پس از مشورت با سازمانهای کارگری و کارفرمایی معتبر:

(الف) مسائل اصلی را شناسایی کنند، اولویت‌های عملیاتی را برگزینند، روش‌های مؤثر برای اجرای آنها را انتخاب کنند و به طور دوره‌ای نتایج به دست آمده را مورد ارزیابی قرار دهند؛
(ب) تدابیر لازم را برای پیشگیری و کنترل حوادث شغلی در کشاورزی با توجه به نکات زیر تجویز کنند:

(۱) مراعات پیشرفت‌های فنی و معلومات علمی پدید آمده در زمینه ایمنی و بهداشت، و همچنین استانداردهای مربوط، راهنمایی‌ها و آیین‌نامه‌های اجرایی مورد قبول سازمانهای ملی یا بین‌المللی معتبر؛

(۲) در نظر گرفتن ضرورت حمایت از محیط زیست عمومی در برابر تأثیرات احتمالی فعالیت‌های کشاورزی؛

(۳) مشخص ساختن گام‌هایی که باید برای پیشگیری یا کنترل خطرهای احتمالی ناشی از بیماری‌های مسری برای کارگران کشاورزی برداشته شود؛

(۴) و تأکید بر اینکه هیچ کارگری نباید به عملیات آسیب‌زا در نواحی پرت و دورافتاده گمارده شود، بدون آنکه امکانات لازم برای برقراری ارتباط و کمک‌رسانی وجود داشته باشد.

(پ) راهنماها و دستورالعمل‌های لازم برای کارفرمایان و کارگران را تهیه کنند.

۳. (۲) به منظور تنفیذ ماده ۴ مقاله‌نامه، مقامات صلاحیت‌دار باید:

(الف) مواد و مصالح لازم برای تعمیم تدریجی خدمات بهداشتی مورد نیاز کارگران کشاورزی را فراهم کنند؛

(ب) وسایل و روش‌های مناسب برای ضبط و اعلام حوادث و بیماری‌های شغلی در کشاورزی را فراهم کنند، بویژه برای گردآوری و تلفیق آمار و اطلاعات، استقرار سیاست‌های ملی و توسعه برنامه‌های پیشگیری در سطح بنگاه یا کارگاه یا کشتزار؛

(پ) و اعتلای سطح ایمنی و بهداشت در کشاورزی از طریق برنامه‌های آموزشی و لوازم و وسایل کمک آموزشی مورد نیاز کارفرمایان و کارگران کشاورزی.

۴. (۱) به منظور عملی ساختن ماده ۷ مقاله‌نامه، مقامات صلاحیت‌دار باید نظام ملی

معینی را برای نظارت بر ایمنی و بهداشت کار در کشاورزی پایه‌ریزی کنند که هم متضمن حفظ ایمنی و بهداشت کارگران باشد و هم متضمن نظارت بر محیط کار.

(۲) این نظام باید ارزیابی خطرهای احتمالی را در موارد لازم انجام دهد و تدابیر پیشگیرانه و

کنترل‌کننده را هم در موارد زیر به مرحله اجرا بگذارد:

(الف) مواد شیمیایی و ضایعات خطرناک؛

(ب) ضایعات و مواد زیست‌شناختی آلرژی‌زا یا عفونت‌زا؛

(پ) بخارهای سمی یا تحریک‌کننده؛

(ت) گرد و غبارهای خطرناک؛

(ث) مواد یا عناصر سرطان‌زا؛

(ج) سر و صداها و ارتعاش‌های مزاحم؛

(چ) دمای زیاده از حد؛

(ح) پرتوهای ماورای بنفش خورشید؛

(خ) بیماری‌های جانوری قابل انتقال؛

- (د) تماس با حیوانات وحشی یا زهردار؛
- (ذ) کاربرد ماشین آلات و تجهیزات، از جمله تجهیزات حفاظتی شخصی؛
- (ر) دستکاری مواد شیمیایی یا حمل بارهای سنگین؛
- (ز) فعالیتهای بدنی یا کارهای فکری شدید و مداوم، فشارهای عصبی ناشی از کار و حالت‌های بدنی نامناسب در جریان وظایف شغلی؛
- (س) و خطرهای ناشی از تکنولوژی‌های جدید.
- (۳) تدابیر لازم برای حفاظت بهداشتی کارگران جوان، زنان باردار و شیرده و کارگران سالمند.

سوم. تدابیر پیشگیرانه و حمایتی

۵. به منظور تنفیذ مفاد ماده ۷ مقاله‌نامه، مجموعه‌ای از تدابیر بهداشتی و حفاظتی در سطح بنگاه یا کارگاه باید اتخاذ شود، از جمله:

- (الف) خدمات بهداشتی و حفاظتی مرتبط با وظایف شغلی؛
- (ب) ارزیابی و مدیریت خطرهای احتمالی برحسب اولویت‌های زیر:
- (۱) دفع خطرهای احتمالی؛
  - (۲) کنترل خطرها در مبدأ یا منشأ؛
  - (۳) به حداقل رساندن خطرهای احتمالی از طریق تدابیری مانند طراحی روش‌های کار بی‌خطر، رایج ساختن تدابیر فنی و سازمانی و طرز کار درست و عاری از خطر، آموزش‌های حرفه‌ای و فنی؛
  - (۴) در صورت باقی ماندن خطر، فراهم ساختن و کاربرد تجهیزات و لباس ایمنی شخصی برای کارگران به طور رایگان.
- (پ) تدابیر لازم برای درگیر شدن با حوادث و موقعیت‌های اضطراری، از جمله کمک‌های اولیه و دستیابی به وسایل نقلیه مناسب برای رسیدن به مراکز پزشکی و درمانی.
- (ت) وسایل لازم برای ضبط و اعلام حوادث و بیماریها.
- (ث) تدابیر مناسب برای حفاظت از اشخاص حاضر در یک کشتزار یا کارگاه کشاورزی، مردم مقیم در جوار آن کشتزار یا کارگاه و محیط زیست عمومی در شرایط اضطراری ناشی از حوادث و خطرهای برآمده از فعالیتهای کشاورزی، مانند خطرهای ناشی از ضایعات

مواد شیمیایی مصرف شده در کشتزارها و دامپروری‌ها، آلودگی‌های آب و خاک، و تغییرات جوی و اقلیمی غیرعادی.

ایمنی ماشین‌آلات و خستگی سنجی

۶. به منظور تنفیذ ماده ۹ مقاله‌نامه تدابیر لازم باید در جهت تضمین انتخاب مناسب یا انطباق تکنولوژی، ماشین‌آلات و تجهیزات اتخاذ شود، از جمله تجهیزات ایمنی شخصی، مراعات شرایط محلی در کشورهای کاربر، و، بویژه، پیامدهای خستگی و تأثیرات اقلیمی بر کارکنان.

مدیریت صحیح مواد شیمیایی

۷. (۱) تدابیر احتیاطی لازم برای مدیریت صحیح مواد شیمیایی در کشاورزی باید در پرتو اصول مندرج در مقاله‌نامه مواد شیمیایی، ۱۹۹۰، و توصیه‌نامه مکمل آن مقاله‌نامه، و همچنین دیگر استانداردهای فنی بین‌المللی مربوط به مواد شیمیایی، اتخاذ شود.

(۲) بویژه، تدابیر حفاظتی و پیشگیرانه زیر باید در سطح کارگاه یا کشتزار مراعات شود:

(الف) تجهیزات و لباس حفاظتی مناسب برای کارکنان و تسهیلات شست‌وشو برای آنان که با مواد شیمیایی کار می‌کنند و همچنین برای نگاهداری و تمیز کردن تجهیزات ایمنی شخصی، به‌طور رایگان برای کارگران؛

(ب) احتیاط‌های لازم هنگام سمپاشی و پس از سمپاشی در مناطقی که با مواد شیمیایی سر و کار دارند، از جمله تدابیر لازم برای جلوگیری از آلوده شدن مواد غذایی، نوشیدنی‌ها و منابع آب آشامیدنی به مواد شیمیایی مصرف شده در کشاورزی و دامپروری؛

(پ) رسیدگی به، و تخلیه و گردآوری مواد شیمیایی غیرلازم، محفظه‌های خالی شده که ممکن است بقایای مواد شیمیایی خطرناک هنوز در آنها وجود داشته باشد، به طریقی که حداقل ممکن خطرهای احتمالی برای ایمنی و بهداشت افراد و محیط زیست عمومی پدید آید؛

(ت) تنظیم و حفظ صورتهای معینی از حشره‌کش‌ها و دیگر مواد دفع آفات که در کشاورزی به کار رفته است؛

ث) و ترتیب دادن آموزش‌های فنی مداوم برای کارگران کشاورزی در صورت لزوم، و از جمله آموزش‌های مربوط به کاربرد و پردازش و دستکاری مواد شیمیایی، یا مرتبط با خطرهای احتمالی و احتیاط‌های لازم در استفاده از مواد و عناصر شیمیایی رایج در کشاورزی و دامداری و دیگر فعالیتهای مرتبط با آنها.

دستکاری حیوانات و حفاظت در برابر خطرهای زیست‌شناختی

۸. به منظور اجرای مفاد ماده ۱۴ مقاله‌نامه، تدابیر احتیاطی لازم برای تماس با عناصر زیست‌شناختی عامل عفونت، آلرژی یا مسمومیت و همچنین برای دستکاری حیوانات باید شامل موارد زیر باشد:

الف) ارزیابی خطرهای احتمالی بر اساس مفاد بند ۵، به منظور تخفیف، پیشگیری یا از بین بردن خطرهای زیست‌شناختی؛

ب) کنترل و آزمودن حیوانات، بر اساس استانداردهای دامپزشکی و قوانین و مقررات ملی، بویژه در مورد بیماریهای قابل سرایت به انسانها؛

پ) تدابیر احتیاطی و حفاظتی برای دستکاری حیوانات و، در صورت لزوم، فراهم ساختن تجهیزات و لباسهای حفاظتی برای کارکنان؛

ت) تدابیر حفاظتی برای دستکاری یا تماس با عناصر زیست‌شناختی و در صورت لزوم، فراهم ساختن تجهیزات و لباس حفاظتی برای کارکنان؛

ث) مصون‌سازی کارگرانی که با حیوانات سر و کار دارند، در صورت لزوم؛

ج) فراهم ساختن مواد ضد‌عفونی و تسهیلات لازم برای شست‌وشو، و نگاهداری و تمیز کردن لباسها و تجهیزات حفاظتی شخصی؛

چ) فراهم ساختن کمکهای اولیه، داروهای خنثی‌کننده مواد سمی، یا دیگر روش‌های اضطراری برای مواجهه با جانوران، حشرات یا گیاههای سمی؛

ح) تدابیر ایمنی برای دستکاری، گردآوری، انبار کردن و تخلیه ضایعات و پساب‌های خطرآفرین؛

خ) تدابیر ایمنی برای دستکاری و انتقال لاشه جانوران آلوده، از جمله تمیزکاری و ضد‌عفونی اصطبل‌های آلوده؛

د) و اطلاعات حفاظتی، از جمله نشانه‌های آگاهی‌دهنده برای کارگرانی که با حیوانات سر و کار دارند.

تأسیسات کشاورزی

۹. به منظور اجرای مفاد ماده ۱۵ مقاله‌نامه، الزامات حفاظتی و بهداشتی تأسیسات کشاورزی باید شامل استانداردهای فنی ساختمان‌ها، سازه‌ها، حفاظ‌ها، دیواره‌ها و فضاهای محصور باشد.

تسهیلات رفاهی و وسایل زندگی

۱۰. به منظور اجرای مفاد ماده ۱۹ مقاله‌نامه، کارفرمایان باید در صورت لزوم، تسهیلات زیر را در چارچوب قوانین و مقررات ملی برای کارگران کشاورزی تأمین کنند:

الف) دسترسی به آب آشامیدنی سالم؛

ب) تسهیلات لازم برای انبار کردن و شست‌وشوی لباسهای حفاظتی؛

پ) تسهیلات لازم برای صرف غذا و شیردادن نوزادان در کارگاه، در صورت امکان؛

ت) تسهیلات بهداشتی و شست‌وشوی انفرادی، یا استفاده جداگانه از آنها، برای مردان و زنان کارگر؛

ث) و وسایل حمل‌ونقل مرتبط با کار.

چهارم. متفرقه

زنان کارگر

۱۱. به منظور اجرای مفاد ماده ۱۸ مقاله‌نامه، تدابیر لازم باید اتخاذ شود تا ارزیابی هر نوع خطر احتمالی در محل کار، برای ایمنی و بهداشت زنان باردار یا شیرده، و همچنین برای بهداشت ویژه زنان، به عمل آید.

کشاورزان خویش‌فرما

۱۲. (۱) کشورهای عضو باید، ضمن مراعات نظریات نمایندگان کشاورزان خویش‌فرما، طرح‌هایی برای تعمیم تدریجی حمایت‌های مندرج در قطعنامه به کشاورزان خویش‌فرما تهیه کنند و در صورت لزوم به مرحله اجرا درآورند.

(۲) بدین منظور، در مقررات و قوانین ملی باید بر حقوق و تکالیف کشاورزان خویش فرما، از لحاظ ایمنی و بهداشت در کشاورزی تأکیدهای لازم به عمل آید.

(۳) در پرتو شرایط و عرف ملی، نظریات سازمانهای صنفی کشاورزان خویش فرما باید، در صورت لزوم، هنگام صورت‌بندی، استقرار و تجدیدنظرهای دوره‌ای سیاستهای ملی مندرج در ماده ۴ مقاله‌نامه مورد توجه قرار گیرد.

۱۳. (۱) در انطباق با قوانین و مقررات ملی، تدابیر لازم باید از سوی مقامات صلاحیت‌دار اتخاذ شود تا اطمینان حاصل شود که کشاورزان خویش فرما نیز از حمایت‌های بهداشتی و ایمنی مندرج در مقاله‌نامه برخوردار می‌شوند.

(۲) این تدابیر باید شامل موارد زیر باشد:

(الف) فراهم ساختن شرایط برای تعمیم تدریجی خدمات بهداشتی و حفاظتی مرتبط با کار کشاورزی به کشاورزان خویش فرما؛

(ب) توسعه تدریجی روش‌های عملیاتی برای ثبت و اعلام حوادث و بیماری‌های شغلی به حوزه‌های فعالیتهای کشاورزان خویش فرما؛

(پ) تهیه دستورالعمل‌ها، راهنماها، برنامه‌ها و مواد و مصالح آموزشی و توصیه‌های مناسب و دوره‌های آموزشی لازم برای کشاورزان خویش فرما، شامل:

(۱) ایمنی و بهداشت خود آنها و دیگر افرادی که برای آنها کار می‌کنند در ارتباط با خطرهای احتمالی ناشی از کار، از جمله اختلال‌های عضلانی و استخوانی، گزینش و کاربرد مواد شیمیایی یا عناصر زیست‌شناختی، طراحی نظام‌های ایمنی برای کارهای جاری و انتخاب و کاربرد و نگهداری تجهیزات حفاظتی، ماشین‌آلات، افزارها و لوازم شخصی؛

(۲) و پیشگیری از درگیر شدن کودکان در فعالیتهای خطرناک.

۱۴. در جاهایی که شرایط اقتصادی و اجتماعی لازم برای تسری بیمه‌های اجباری یا داوطلبانه به خود و خانواده‌های کشاورزان خویش فرما وجود ندارد، کشورهای عضو باید اقدامات لازم را به عمل آورند تا امکان پوشش تدریجی کشاورزان خویش فرما در سطح مندرج در ماده ۲۱ مقاله‌نامه فراهم شود. این اقدامات را می‌توان از راههای زیر عملی کرد:

(الف) ایجاد برنامه‌ها یا صندوق‌های بیمه خاص برای کشاورزان خویش فرما و خانواده‌های آنها؛

ب) تجدیدنظر در نظامهای بیمه‌ای موجود و تکمیل آنها.

۱۵. در جریان اتخاذ تدابیر یادشده در مورد کشاورزان خویش فرما، موقعیت‌های زیر باید مورد توجه قرار گیرد:

الف) اجاره‌داران و سهم برادران کوچک؛

ب) مالکان کوچکی که عامل هم محسوب می‌شوند؛

پ) اشخاصی که در مؤسسه‌های کشاورزی گروهی مشارکت دارند، مانند اعضای تعاونی‌های کشاورزی؛

ت) اعضای خانواده بر اساس ضوابط مندرج در قوانین و عرف ملی؛

ث) کشاورزان معیشتی؛

ج) و دیگر کارگران خویش فرما در کشاورزی، بر اساس قوانین و مقررات ملی. □

انجمن بین‌المللی تأمین اجتماعی*

تعدیل‌ها و اصلاحات صورت‌گرفته در نظام تأمین اجتماعی در کشورهای منتخب

(از ۱۹۹۵ به بعد)

در نهمین بخش از معرفی انجمن بین‌المللی تأمین اجتماعی به بررسی اجمالی طرح‌های تأمین اجتماعی و خلاصه‌ای از مهمترین تعدیل‌ها و اصلاحات صورت‌گرفته در نظام تأمین اجتماعی در کشور کنیا (آخرین تدوین ۲۰۰۳/۰۱/۰۱)، که از پایگاه‌های اطلاعاتی تأمین اجتماعی در جهان^۱ اخذ شده است، می‌پردازیم. تدوین اصلاحیه‌هایی در این ارتباط، در جهت ضرورت بازسازی نظام اقتصادی، تمایل به افزایش حمایت‌های اجتماعی منطبق با بهبود شرایط اقتصادی، میل به ایجاد ساختارهای مختلف مستمری همسو با فعالیتهای اقتصادی در سطح جهان، برنامه‌های بازنشستگی انفرادی و جمعی و... است.

کنیا (داوطلبانه)

هر دلار امریکا = ۷۷/۴۰ شیلینگ کنیا [Kes]

چارچوب نهادی

تمام طرحها

طرح‌های بازنشستگی و احتیاط کشور کنیا باید تحت نظر یک هیئت امنای غیرقابل انحلال^۲

* International Social Security Association (ISSA)

1. data bases social world wide (SSW)

2. irrevocable

برقرار شوند و دارایی‌های هر طرح باید در یک صندوق بازنشستگی یا صندوق احتیاط که کاملاً از سایر دارایی‌های تحت کنترل هیئت امنای مستقل باشند، نگهداری شود. هیئت امنای می‌تواند صندوقی مشترک^۱ برای مدیریت دارایی‌های طرح تشکیل دهد (صندوقی که دارایی‌های چند طرح را با هدف سرمایه‌گذاری مشترک گرد هم آورد). در این صورت، ایجاد صندوق بازنشستگی یا احتیاط مستقل لزومی ندارد.

طرحها باید حداقل دارای سه عضو هیئت امنای باشند، مگر آنکه هیئت امنایی صنفی^۲ منصوب شود. دست‌کم یک سوم از اعضای هیئت امنای باید از سوی اعضای طرح انتخاب شوند. اعضای امنای باید:

- سابقه زندانی شدن شش ماه یا بیشتر نداشته باشند؛
- ورشکسته به تقصیر نشده باشند؛
- سابقه مدیریت در طرحی که به سبب تقصیر هیئت‌مدیره آن منحل شده باشد نداشته باشند؛
- تحت قوانین مختلف از آنها سلب صلاحیت نشده باشد؛
- از نظر «سازمان مزایای بازنشستگی»^۳ هیچ نوع تأثیر منفی بر طرح نداشته باشند.

هیئت امنای می‌تواند مدیری برای اداره امور جاری طرح منصوب کند. هیئت باید صلاحیت‌ها و سایر اطلاعات مربوط به این مدیر را به اطلاع «سازمان مزایای بازنشستگی» برساند. لازم است این مدیر در «سازمان مزایای بازنشستگی» ثبت‌نام کرده و پروانه کار دریافت کند. مقررات طرح باید به اندازه کافی از حقوق اعضای طرح و حامیان مالی^۴ آن مراقبت کند و از جمله باید، شامل مقررات ناظر بر موارد زیر باشد:

- عضویت در طرح؛
- شرایط دریافت مزایا، از جمله، سن معمول بازنشستگی و ساختار مزایا و ضوابط آن؛
- حقوق و وظیفه؛
- چگونگی انتصاب و اختیارات هیئت امنای و مدیر اجرایی؛
- نرخهای کسور؛

1. pooled fund

2. corporate trustee

3. Retirement Benefit Authority

4. sponsors

- مقررات سپرده؛
- حقوق و دستمزد بازنشستگی پذیر^۱؛
- سرمایه‌گذاری دارای‌های طرح؛
- مراقبت از دارای‌های طرح و انتصاب یک حسابرس؛
- تشریفات حل و فصل اختلافات.

انواع طرحها

طرحهای بازنشستگی: کارفرمایان می‌توانند طرحهای بازنشستگی شغلی تشکیل دهند. این طرحها باید بر مزایای تعریف‌شده یا مشارکت تعریف‌شده مبتنی باشند و یک مستمری منظم برای بازنشستگان سالمند برقرار کنند. فقط بخشی محدود از این مستمری می‌تواند به صورت یکجا^۲ در زمان بازنشستگی پرداخت شود.

طرحهای احتیاط: کارفرمایان می‌توانند طرحهای احتیاط شغلی تشکیل دهند. این طرحها باید بر مزایای تعریف‌شده یا مشارکت تعریف‌شده مبتنی باشند و پرداخت مبلغی یکجا راهنگام بازنشستگی تضمین کنند.

تمام طرحها: تمام طرحهای بازنشستگی و احتیاط شغلی باید:

- زیر نظر هیئت امنای غیرقابل انحلال تأسیس شوند؛
- دارای دفتری ثبت‌شده در کنیا باشند؛
- پروانه فعالیت از «سازمان مزایای بازنشستگی» اخذ کنند.

عضویت در یک طرح بازنشستگی یا احتیاط برای کارکنان تحت پوشش اجباری نیست. اما وقتی مستخدمی تصمیم به عضویت در یک طرح گرفت، مادام که در استخدام همان کارفرما قرار دارد، خروج از طرح مجاز نیست.

به کارکنان باید اجازه داده شود، بی‌هیچ محدودیت، کسور اضافی داوطلبانه بپردازند (البته، این کسور فقط تا ۱۷/۵۰۰ شیلینگ کنیا یا ۳۰ درصد حقوق از مالیات معاف است).

1. pensionable

2. lump-sum

حامیان طرح

یک کارفرمای واحد یا گروهی از کارفرماها می‌توانند به طور داوطلبانه طرحهای بازنشستگی مکمل برای کارکنان خود تأسیس کنند.

بیشتر طرحها از نوع یک کارفرمایی هستند و پیش‌بینی مقررات چانه‌زدنهای دسته‌جمعی^۱ بر سر دستمزد معمولاً از شرایط تأسیس طرح نیست.

مقامات قانونی و نظارتی^۲

سازمان مزایای بازنشستگی: بر طرحهای تأسیس شده خصوصی نظارت دارد و از منافع اعضای طرحها و حامیان مالی آنها مراقبت می‌کند.

این سازمان اختیار دارد از هر طرح، چگونگی انجام وظیفه مدیران اجرایی و فعالیت هیئت‌های امنای طرحها بازرسی کند. هیئت‌های امنا و مدیران اجرایی باید نهایت همکاری را با بازرس سازمان به عمل آورد و اطلاعات درخواستی را در اختیار او بگذارند.

— چنانچه هیئت‌های امنا گزارش‌های مالی سالانه طرح را به سازمان تحویل ندهند، یا اگر سازمان متوجه اطلاعات ناقص یا گمراه‌کننده در گزارش‌های تحویلی شود، یا اگر سازمان به هر ترتیب دیگری متوجه سوء اعمال مدیران طرح شود، مجاز است که:

- یک مدیر موقت برای تقبل وظایف هیئت امنا، مدیر، یا متصدیان طرح منصوب کند؛
- هر یک از اعضای هیئت امنا، مدیران، یا متصدیان طرح را که اعمال آنان با مقررات قانونی مغایرت داشته است از کار برکنار کند.

دوره تصدی مدیر موقت نباید از دوازده ماه تجاوز کند. مدیر موقت باید گزارشی برای سازمان تهیه کند و در آن توصیه کند که آیا اصلاح امور طرح میسر است یا آنکه آن را باید منحل کرد.

ساختار مزایا - ضوابط

تمام طرحها: طرحها نمی‌توانند در طرحهای تأمین اجتماعی ادغام شوند.

1. collective bargaining

2. regulatory and supervisory authorities

طرح‌های بازنشستگی: طرح‌های بازنشستگی، همان‌طور که گفته شد، باید بر مزایای تعریف‌شده یا مشارکت تعریف‌شده مبتنی باشند و پرداخت مستمری ماهانه‌ای را در طول حیات خود بازنشسته تضمین کنند.

حقوق بازنشستگی‌پذیر و نرخ‌های کسور باید در مقررات هر طرح تعریف شود. بخشی از مستمری بازنشستگی می‌تواند به صورت یکجا پرداخت شود. در این صورت، مقررات زیر باید رعایت شود:

- اگر طرح غیرمشارکتی^۱ است، تا ۲۵ درصد مستمری می‌تواند یکجا پرداخت شود؛
  - اگر طرح مشارکتی است، تا یک سوم مستمری می‌تواند یکجا پرداخت شود؛
  - مزایایی که از طریق پرداخت کسور داوطلبانه اضافی حاصل شده می‌تواند کلاً به صورت یکجا پرداخت شود.
- ضوابط مربوط به پرداخت‌های یکجا باید مورد تأیید یک کارشناس آکچوئری قرار گیرد و به صراحت در مقررات طرح منظور شود.

طرح‌های احتیاط: طرح‌های احتیاط می‌توانند بر مشارکت تعریف‌شده یا مزایای تعریف‌شده مبتنی باشند و مقرر کنند که کل مزایا به هنگام بازنشستگی به صورت یکجا پرداخت شود.

طرح‌های جدید

صندوق ملی بیمه درمانی اجتماعی

از اول ژوئیه ۲۰۰۴، طرح اجباری بیمه درمانی ملی به اجرا درآمده است. این طرح، جایگزین طرح کنونی «صندوق ملی بیمه بیمارستانی»^۲ می‌شود.

طرح جدید، اول به صورت آزمایشی در سه بخش تیکا، ماچاکوس و میگوری^۳، از اول آوریل ۲۰۰۴ و سپس طرح در تمام بخش‌های دیگر کشور به اجرا گذاشته می‌شود. در طرح قبلی، فقط حدود ۱/۸ میلیون فرد شاغل در اقتصاد رسمی تحت پوشش قرار

1. non-contributory 2. National Hospital Insurance Fund

3. Thika, Machakos, and Migori

داشتند. از اول ژوئیه ۲۰۰۴، تمام شهروندان کنیا تحت پوشش طرح جدید قرار گرفتند، که شامل درمانهای بیمارستانی و خارج از بیمارستان، است. هزینه طرح را دولت، کارفرمایان و افراد تقبل می‌کنند. افراد شاغل در اقتصاد رسمی، معادل ۳ درصد از دستمزد ماهانه خود را تا حداکثر یک سقف معین می‌پردازند. کسانی که در اقتصاد غیررسمی شاغل یا بیکار هستند، برای هر یک از اعضای خانواده خود باید سالانه ۴۰۰ شیلینگ کنیا بپردازند (بنابراین، چنانچه دو فرد بالغ و سه فرزند در خانواده‌ای وجود دارد، مجموع مشارکت آن خانواده معادل سالانه ۲,۰۰۰ شیلینگ کنیا خواهد بود). کسور افراد فقیر و از کارافتاده را دولت می‌پردازد.

تاریخ انتشار: مارس ۲۰۰۴

منبع: *The Nation*، ۱۵ مارس ۲۰۰۴، *The East African Standard*، ۷ آوریل ۲۰۰۴.